

JAG MINNS VARJE ELEV MED GLÄDJE

Helen Jansson

Jag heter Helen Jansson och är 44 år. I snart 22 år – halva livet hittills alltså – har jag arbetat som lärare. När jag hade läst i er annons i lärartidningen att ni ville att lärare skulle skriva och berätta om sitt liv och arbete gick jag direkt ner och satte mig vid datorn. Jag kände att det kunde vara skönt för min egen del att göra en "utvärdering" av mitt arbetsliv hittills. Sen får vi se om jag skickar in ett ex. till er...

Den 11 mars 1954 föddes jag på Växjö KK. Min födelseort är Östra Torsås – strax utanför Växjö. Som nyfödd bodde jag där med min mamma och mina morföräldrar, medan pappa "gjorde lumpen". Men jag var inte många månader gammal, när mina föräldrar gifte sig och jag har vuxit upp med båda mina föräldrar och, så småningom, tre yngre systrar. Mina föräldrar var klasskamrater på gymnasiet när jag blev till. De var bara arton år då, men mamma hann fylla 19 innan jag föddes. Sista terminen var mamma avstängd från skolan p.g.a. havandeskapet, så hon tog sin studentexamen på Hermods.

Att bli föräldrar gjorde att de fick bråttom att bli utbildade och kunna försörja sig – och mig. Pappa fick ge upp sina veterinärdrömmar, och mamma fick avstå från att bli utrikeskorrespondent. I stället satte de på läraryrket, och efter två år på Seminariet i Jönköping var de färdiga folkskollärare. Ganska snart vidareutbildade de sig till ämneslärare. Pappa i matematik och fysik och mamma i matte och kemi. Så småningom läste mamma in behörighet i engelska också.

I många år arbetade mina föräldrar på samma skola – Kungshögskolan i Ljungby. Jag upplevde alltid att de båda ansågs vara bra lärare, och jag kände mig stolt över dem. Pappa blev efter några år skolledare, och mamma undervisade på lärarhögskolan i Växjö de sista åren före pensioneringen. De har båda pensionerat sig något år "förtidigt", och njuter nu, som 63-åringar, av välförtjänt ledighet!

Min barndom minns jag som mycket lycklig och bekymmersfri. Jag har alltid känt mig älskad och betydelsefull och jag behövde aldrig va-

ra utan det nödvändiga. Vi hade väl inte så mycket pengar att röra oss med när jag var liten. Semestrar utomlands blev det inte förrän jag hade flyttat hemifrån. Men loven hos farmor och farfar på gården utanför Alvesta eller hos mormor och morfar i Ingelstad var roliga och händelserika. Min morfar hade en "välsorterad lanthandel" och min mormor var småskollärarinna. Alla i den äldre generationen trivdes jag mycket bra med, och alldeles särskilt fin kontakt har jag med min mormor. (Ja, jag kan faktiskt skriva här för jag har den stora lyckan att fortfarande ha båda mina morförfäldrar i livet. De ska båda fylla 90 år i år.) Mormor och jag har så många gemensamma intressen. Mest sång, musik och människor.

I skolan gick allt lätt för mig! Alltför lätt, tyckte min första fröken. Efter några veckor i första klass föreslog hon att jag skulle flytta över till andra klass. Men jag tackade nej till det erbjudandet eftersom jag trivdes så bra med mina klasskamrater och vår lilla skola. Just vår klass hade inte fått rum på "storskolan", så vi fick gå för oss själva i församlingshemmet, och det passade mig bra. (Det fanns en annan anledning till att jag vägrade flytta över till tvåan. Det var en flicka, ett

Ett av Helens första scenframträdanden, som vakande ängel över "Prinsessan på ärtan". Elever och anställda på Kungshögsskolan i Ljunby framförde pjäsen.

är äldre än jag, som hade ropat "djävla snorunge" efter mig en gång och henne ville jag inte gå i samma klass som!)

När vi började på mellanstadiet flyttade vi till Stensbergsskolan. Vi fick en manlig lärare och en massa nya klasskamrater. Bland annat Pia som snabbt blev min bästa vän! Under mellanstadietiden började mitt teaterintresse. Vi satte upp flera pjäser i klassen. Jag började också spela piano och orgel men fortfarande var sången allra roligast! Jag sjöng i barnkör, ibland solo och ofta över- och understämmor. Härligt!

Idrott intresserade mig väl inte lika mycket som musiken, men jag simmade en hel del och tog alla simmärken i rask följd, Ett tag var jag ganska framgångsrik som kulstötterska också men en kommentar från min morbror, om ryska kulstötterskors utseende, satte snabbt punkt för den karriären!

Högstadietiden gick jag på Kungshögskolan. Jag hade aldrig ont av att gå på skolan där mina föräldrar arbetade. Lite trist var det förstas när pappa vikarierade i vår klass nästan en hel termin och sänkte min femma i fysik till en fyra. Dock fick vi tillbaka vår ordinarie lärare innan slutbetyget, och då blev ordningen återställd...

På gymnasiet gick jag naturvetenskaplig linje. Det var något jag aldrig tvekade inför. Jag har alltid trivts mycket bra i alla skolor, men gymnasietiden tar nog priset ändå! Vilken fantastisk klass och vilken underbar tid! Flera av mina allra bästa vänner ännu idag är gamla gymnasiekamrater. Vi träffas kanske inte så ofta längre, men det är verkligen givande när vi ses. Under dessa år träffade jag också min blivande make, Börje, som då gick på lantbruksskola i Plönninge. Vi träffades på gammaldanskurs och inom CUF där jag just hade börjat engagera mig. Börje bodde i den lilla byn Skararp i Södra Sunnerbo. Där bor nu också jag sedan drygt 20 år. Våra döttrar Malin, snart 20, Märta, 18, och Ylva, 15, bor här också (i alla fall är alla tre fortfarande skrivna här, i Hinneryds församling).

Vad skulle jag välja efter gymnasiet? – Det var däremot ett mycket svårt val! Alla ämnen var ju intressanta och gick bra. Vad skulle jag "välja bort"? Jag minns att jag valde läkare i första hand, veterinär i andra och arkitekt som tredje. Jag tror att mitt fjärde val var någon ingenjörsutbildning. Någon gång på sommaren kom det besked att jag var andra reserv på veterinärlinjen och antagen till arkitektlinjen. Arkitekter fanns det gott om – flera gick arbetslösa – så den utbildning-

en tackade jag nej till, men angav att jag ville ha reservplatsen kvar. (En knapp månad in på terminen hade jag kommit in som reserv, men vid de laget hade jag redan gjort mig hemmastadd på lärarhögskolan och ville absolut inte byta!)

På "min tid" sökte man inte till lärarutbildningar på samma blankett som övriga högskoleutbildningar, och jag hade slängt in en sådan blankett också. Inte för att jag på allvar tänkte mig att bli lärare. Jag menar, jag hade ju inte något som tvingade mig att bli det, så som mina föräldrar hade haft mig...

Jag hade kommit in på lärarhögskolan med god marginal, och ju längre sommaren led, desto bättre idé tyckte jag att en lärarutbildning var. Under sommaren hade jag utbildat mig till, och arbetat som, simlärare och jag trivdes mycket bra i kontakten med barnen. Dessutom gick det alltmer framåt med min sång. Jag hade börjat ta sånglektioner för sångpedagogen Sylvia Mang-Borenberg och hon fanns i Växjö ...

Tiden på lärarhögskolan minns jag också med glädje. Lite väl slött på ämnesteorin ibland, men desto mer tid kunde jag ju ägna åt sången. Allra bäst var förstås praktiken! Jag såg verkligen fram mot att bli lärare och kände att jag hade hamnat "helt rätt". I juni 1976 tog jag så min lärarexamen. Sommaren innan hade jag utbildat mig till kontor på en fyraveckorskurs i Lund, och jag innehade kontorstjänsten i Angeltstad kyrka.

Så var det då dags att söka lärarjobb. Jag fick två tjänster samtidigt; en i Ljungby och en i Markaryd. Den i Ljungby var i min gamla praktikklass, där jag hade haft 13 underbara veckor. Ändå valde jag att ta en specialklass med 9 elever från årskurs 5, 6 och 7 i Markaryd, eftersom jag ville komma till "rätt" kommun direkt. Börje och jag hade nämligen börjat att bygga på ett hus i Skararp. (Huset hade jag ritat själv – lite arkitektintresse fick jag utlopp för i alla fall. Vi byggde också det mesta på huset själva, så det tog till november -77 innan det var inflyttningsklart. Då hade vi varit gifta i några månader och Malin var på väg.)

Mitt första år som lärare blev en pärs. Specialklassen visade sig vara minst lika mycket s.k. OBS-klass som ren specialklass. Efter en månad var jag helt slut, efter att ha fått lektion efter lektion sabbad av vredesutbrott, slagsmål och elakheter. Bänkar för kors och tvärs i klass-

rummet, jag konfiskerade ett antal knivar och ett knogjärn. En gång slängde en av eleverna sig ut genom klassrumsfönstret – utan att öppna det! En annan i klassen hade retat honom för att han inte kunde stava till sitt eget namn. (Jodå, förnamnet klarade han, men Johansson blev honom övermäktigt). Trots mycket blod och glassplitter klarade han sig undan relativt oskadd och denna händelse blev något av en vändpunkt för mig och min lilla klass. Viss arbetsro infann sig. Min fine gamle rektor, Assar Frick, och skolsköterskan, Marianne, var ett fantastiskt stöd för mig, och fick mig att dra ner på ambitionerna, glädjas åt de små framstegen och våga använda okonventionella metoder. Jag engagerade mig mycket i dessa nio elever, på ett sätt som jag aldrig senare gjort i mina ”normalklasser”. (Förrän möjligen i den klass jag undervisar i nu.)

Det blev bara ett år i Markaryd. Jag sökte mig norrut, närmare Skarparp, och min nästa arbetsplats blev Strömsnäsbruk. Där fick jag halvtid i en sjätteklass, en dag i veckan i en specialklass (årskurs 5 och 6) och musiken i samtliga mellanstadieklasser. Jag arbetade med det till sportlovet -78, då jag gick på barnledighet.

Malin föddes i mars och jag stannade hemma hela höstterminen också. Att bli mamma var verkligen en omtumlande upplevelse. Aldrig hade jag kunnat föreställa mig att det skulle innebära en så stor förändring i livet. Mycket ljuvligare, men också oändligt mera arbetssamt!

Vårterminen -79 skulle jag ha börjat i Strömsnäs som musiklärare m.m. på halvtid. Istället blev jag placerad i en fjärdeklass i Traryd, som stod utan lärare. Jag skulle dela klass med en ”Birgit Borg”, som jag knappast kände alls. Det visade sig vara en riktig lyckträff! Vi fann varann direkt och samarbetade hur bra som helst, gav och tog och hjälptes åt. Sällan krävdes några förklaringar. Vi samarbetade i sex år. Jag har delat klass med flera andra sedan dess, men aldrig har det fungerat så självklart som med Birgit. Hon är en av mina bästa vänner ännu. Vi spelar canasta ihop, tillsammans med två andra kolleger och ibland sjunger vi tillsammans.

Traryds skola är en liten, ”enparallellig” (konstigt ord, men visst säger man så?) skola med runt 100 elever. Den har rykte om sig att vara en ”bra” skola, där man ser och tar väl hand om varje elev. Vår platschef Gunilla Karlsson kommer från barnomsorgen, och kan väl inte så

Helen, längst t. h. och Birgit Borg med en av de klasser de arbetade tillsammans med i Traryds skola.

mycket om skola egentligen. Det gör nu inte så mycket eftersom vi lärare som arbetar här är ganska starka och säkra i vår lärarroll. Dessutom får vi mycket stöd och hjälp av Gunilla i andra sammanhang. Hon är stentuff i ekonomiska förhandlingar och till stort stöd i föräldrakontakterna. Tack vare henne har vi såväl ett väl fungerande föräldraråd som ett elevråd på skolan. Jag har stannat kvar på Traryds skola sedan jag kom dit, med undantag för hösten -82, när jag väntade vårt tredje barn, Ylva. Då var jag tillbaka i Strömsnäsbruk som speciallärare och springvikarie.

Sex klasser har jag fått följa från fyran till sexan, och just nu har jag min sjunde femteklass. Genom alla år har jag känt mig trygg i min lärarroll och i kontakten med elever och föräldrar. Inte har jag lyckats lika bra med alla elever, men i det stora hela har det känts som att jag har gjort ett bra jobb. De senaste nio åren har jag arbetat på heltid. I flera år var jag skolans bibliotekarie, men nu har vi fått kommunbiblioteksfilialen flyttad till skolan i stället. Det blev lite trångt, men innebar ändå mest fördelar!

Fjärdeklassare har det alltid känts lite motigt att ta emot, men efter några månader brukade det vara flyt. I femman, och framför allt i sexan har jag trivts som fisken i vattnet, och det har alltid känts vemodigt att släppa iväg klasser till högstadiet. Ibland har jag funderat över hur det skulle vara att undervisa på ett högre stadium. När det blev tal om

att vi skulle bli 1-7 eller 4-9-lärare blev det särskilt aktuellt. Yngre barn än 4:or kunde jag bara inte tänka mig att arbeta med!

Min dåvarande rektor, Kurt Persson och jag, kom överens om att det kunde vara lämpligt att jag utbildade mig till musiklärare. Vi tog kontakt med lärarhögskolan i Malmö och jag skulle studera där på halvtid i tre halva terminer. När utbildningen närmade sig började jag få kalla fötter. Ville jag verkligen ha så mycket musik? Fanns det inte chans att få fortsätta som klasslärare ungefär som tidigare? Var inte mina egna döttrar för små för att jag skulle vara hemifrån så mycket?

Just när jag gick och grubblade över dessa frågor, kom det upp ett anslag på lärarrummet där det stod att det fanns en plats över i kursen för komplettering till 1-7 i matte/NO. Då ringde jag till Kurt och undrade om det var för sent att ändra sig, och hoppa på den. Det var det inte...

Nu är frågan om var jag egentligen passar in återigen högaktuell: I Markaryds kommun har man flyttat sjätteklasserna till "högstadi-eskolorna" som alltså blivit 6-9-skolor. För två år sedan hade jag den sista sjätteklassen på Traryds skola. Två klasser har sedan dess börjat sjätte klass i Strömsnäsbruk. I år finns två femteklasser i Strömsnäsbruk, och till hösten ska dessa två klasser och "min" trarydsklass slås ihop till två nya klasser. Eftersom vi tillhör olika arbetsenheter kommer inte jag att få bli klassföreståndare i någon av de nya klasserna. Såväl min platschef, som platschefen i Strömsnäsbruk tog för givet att jag skulle ta över klass 4 i Traryd, men det kan jag inte tänka mig, just nu!

Särskilt inte eftersom vi ju numera arbetar i arbetslag, med mycket samarbete mellan klasserna. Det innebär att jag skulle få arbeta med ännu yngre elever än fjärdeklassare och det kan inte vara just mot varken barnen eller mig!

Jag har förklarat att jag hellre arbetar med äldre elever och att jag gärna vidareutbildar mig för att bli behörig till det. Förra veckan skickade jag ett brev till kommunens personalgrupp, för att få veta om det finns någon chans att jag får vidareutbilda mig på betald arbetstid. Jag väntar med spänning på deras svar... Jag läser därför högskolebroschyrer med samma frenesi som mina båda äldsta döttrar (Malin tog studenten i fjol och har arbetat med ett ungdomsparlament på landstinget sedan dess. Märিত tar studenten nu i vår.) Jag är lite sugen

på att läsa kulturgeografi. Men egentligen spelar det ingen större roll vilket ämne jag får läsa bara jag får chansen att jobba med de äldre där jag känner att jag kan göra en bra insats.

De fortbildningar jag hittills gått har varit kortare kurser som erbjudits på hemmaplan. Bl. a. två kurser i NO-teknik på 10 resp. 5 poäng, en kurs i barnlitteratur, två i matematik och jag har fått åka på två musikbiennaler i Linköping och en matematikbiennial i Göteborg.

Traryds skola har varit som ett andra hem för mig i drygt 19 år, men nu vill jag alltså absolut inte vara kvar där till hösten. Det beror inte enbart på att sjätteklassarna är borta. Här är några andra anledningar:

Klassen jag har nu har "sugit musten ur mig": Aldrig har jag haft så många barn med stora problem i en och samma klass! Flera kommer från splittrade familjer, många av föräldrarna är långtidsarbetslösa, två elever har direkt kriminella familjemedlemmar. För två veckor sedan vägrade en av mina flickor att gå hem till sin mamma, som hade miss-handlat henne med en livrem tre dagar i sträck. Efter kontakt med soc. bodde hon hos mig resten av veckan. Jag har barn med så stora "luckor" och svåra inlärningsproblem att det känns som en avgrund framför mig ibland! Flera av eleverna – och några av föräldrarna – ringer flera gånger i veckan. Två av eleverna ringer nästan dagligen under loven. Jag har haft täta kontakter med soc., barnpsyk och polisen.

Den individuella lönesättningen: I vår kommun fick de flesta ett lönepåslag på 300:-, många fick 600:- och några få fick 1200:-. Jag tillhörde dem som fick mest. Motiveringen var, framför allt, mitt engagemang i varje elev och mitt sätt att tillämpa elevdemokrati – i klass 6 utgick nästan all undervisning från klassrådsbeslut, efter att eleverna fått ta del av läroplanen. Det var naturligtvis smickrande och positivt med mer pengar, men stämningen på skolan påverkades klart negativt!

Sedan dess har jag känt att jag måste "göra min bit och lite till". Så när vi fick sparkrav på oss i höstas, och måste göra sammanslagningar, tog jag så mycket på mig att detta läsår har känts mycket tungt. Bl. a. har jag en lektion i veckan ensam hand om 60 barn från tre klasser i musik, en annan lektion 42 elever från två klasser i nutidsorientering och varannan tisdag två klasser hela dagen, då varje elev följer sitt eget schema. Man blir lite trött...

Skolvärdinnan försvann: På Traryds skola har vi i alla tider (i alla

fall sedan innan jag började där) haft en helt enastående skolvärdinna – Harriet Ekstrand. Hon var alltid glad och snäll och räckte till för alla – personal och elever. Vi var alla ledsna när hon gick i pension för två år sedan. Ändå visste vi inte då hur mycket vi skulle komma att sakna henne! Kommunen beslutade nämligen att inte ersätta henne med någon annan! Ganska snart märkte vi vad det hade betytt för våra elever att Harriet fanns på plats när de kom ut på rast och när de skulle in. Visst hade vi haft våra rastvakter ett par raster i veckan redan tidigare, men det var nu det började kännas betungande. Hur skulle man kunna vara först ute, när man alltid har några eftersläntrare som behöver prata – och hur kan man vara sist in när man ska vara förberedd för nästa lektion?

Slöjdlärarna försvann: I Traryd finns två relativt nyrenoverade slöjdsalar. Två slöjdlärare har varit knutna till vår arbetsenhet, och elever från Strömsnäsbruk har skjutsats hit för slöjd. Men fr. o. m. detta läsåret bussas inga elever. Slöjdlärarna kommer bara för de enstaka lektioner trarydsklasserna har, och tillhör numera Strömsnässkolan. Jag saknar dem så!

De nationella proven i klass 5: Proven verkar vettiga i sig. Men när man, som i vår kommun, inte låter den lärare som testar få följa upp eleverna nästa år, har jag inte mycket till övers för dem. Det känns mycket frustrerande att nu lägga massor med tid på att testa klassen, och få en bra, heltäckande bild av var och en – det sista jag gör tillsammans med dem. Då finns det annat som känns mer behjärtansvärt!

Den reglerade arbetstiden: Det passade mig bättre att helt ansvara för min egen arbetstid. Direkt efter att ha haft ett antal lektioner är jag ganska ineffektiv, tyvärr. Som väl var kom den ju inte när jag hade barnen små. Då hade jag inte alls tyckt om det! På den tiden åkte jag alltid hem när jag haft mina lektioner, och jag gjorde allt för- och efterarbete hemma. Oftast när barnen hade somnat. Nu är det väl ganska O.K. I alla fall tycker jag att det är bra med tätare konferenser. Vi behöver samarbeta mera och det måste få ta tid. Däremot har diskussionerna på dessa konferenser gjort att jag känt att jag inte har så mycket gemensamt med mina kolleger som jag hade trott. Lågstadielärare och förskollärare planerar för åldersblandade grupper och samtalen rör sig mest om lokaler och material. Den enda mellanstadieläraren förutom jag själv är en alldeles underbar Agneta, som jag alltid har

trivts mycket bra med, men hon närmar sig pensionsåldern. Specialläraren, Hans, som jag har ett mycket bra samarbete med, är också mycket på en annan skola i Markaryd. När jag någon gång hinner slinka in på lärarrummet och ta en kopp kaffe är det sällan någon där att samtala med! (Kanske är det saknaden efter Harriet och slöjdläraren, samt en "tredje" mellanstadielärare som känns värst?)

Men, som sagt, just nu känner jag mig "trött" – "utbränd" känns som ett alltför starkt ord, trots allt! Kanske är det helt enkelt så att jag behöver "flytta på mig" lite, för att få en nytändning!? Kanske är det bra att inte stanna på samma arbetsplats för länge! Men nog vill jag fortsätta som lärare på något sätt och på något stadium! Jag känner att jag har mycket kvar att ge – om jag bara inte behöver arbeta alltför mycket med "små barn med gälla röster", som inte kan klä sig själva...

Ibland har jag funderat på om de där niondeklassarna som inte får godkänt i slutbetyget kunde vara en lämplig utmaning för mig... I så fall skulle jag kanske läsa specialpedagogik först...

Det mest positiva med läraryrket är eleverna, och kontakten med dem, absolut! Det är fascinerande att möta människor på väg ut i livet och att få hjälpa var och en vidare en bit på vägen. Jag minns varje elev jag hittills har haft med glädje. Inte minst de jag fick kämpa flest duster med!

Jag har just gjort en paus i skrivandet för att läsa om er annons, för att se vad det var ni egentligen ville veta – Jag blev så uppslukad av mitt skrivande att jag alldeles glömde bort er... Lärarnas status – Ja, den är väl inte vad den har varit! Mina döttrar, och deras klasskamrater från naturvetenskapliga avgångsklasserna i Ljungby, i fjol resp. i år är t.ex. inte intresserade av någon lärarutbildning. "Så lång utbildning, så låg lön och så otacksamt"!

Samarbetet mellan hem och skola har jag upplevt mest som positiv. Det är kutym att föräldrarna vid vår skola kommer till skolan på besök, och på föräldramöten. Just den klass jag tampas med nu är något av ett undantag, dock. Men de flesta föräldrar har jag lyckats bygga upp en någotsånär god relation till vid det här laget!

Mitt liv utanför skolan är mycket aktivt. Framför allt är det musiken och sången. Mest sjunger jag själv. Jag har fortsatt att ta sånglektioner för Sylvia i Växjö genom alla år, och har ofta medverkat i hennes olika uppsättningar. Jag anlitas ibland som sopransolist i olika kör-

sammanhang och ger kyrko- och andra konserter. Just i år har jag varit mycket ute på turné med musikteaterstycket "Stina från Snugge" som handlar om Christina Nilssons liv. Vi är två som delar på titelrollen. Mariella gör Stina som ung, och jag tar över när hon är "mitt i karriären". Sånt här tar naturligtvis mycket av min fritid, men det ger så mycket att jag är säker på att det får mig att klara "det dagliga slitet" bättre än jag annars skulle göra!

Jag slutade att arbeta som kantor för flera år sedan, men det händer att jag ackompanjerar mina 16 sångelever eller, som i Hinneryds kyrka idag t.ex., mina tre döttrar som sjunger och trakterar var sitt blåsinstrument.

Vi trivs bra i vårt hus och med vår trädgård. Vi är, alla fem i familjen, mycket engagerade utanför hemmet, men vi hjälps åt att sköta det praktiska på lediga stunder. Under sportlovet målade de två yngsta döttrarna (med viss assistens från mig) om köksluckorna med mycket lyckat resultat! Och vi har just skaffat oss ett växthus...

Vi är mycket intresserade av att resa och se oss omkring, både i Sverige och utomlands. Bl. a. åker jag alltid "bort från björkpollen" en vecka i maj, tillsammans med någon. Förra året tog jag med Malin till Nice och i år bär det av till Rom, med Märith som reskamrat. Ylva har tre år på sig att tänka ut vart hon vill resa. Barnen får nämligen dessa resor som studentpresent av mig. (Nästa år hoppas jag att Börje tar sig tid att komma med någonstans – fastän det blir mitt i vårbruket! Det är betydligt enklare för honom att åka på semester under vinterhalvåret).

Vänner och bekanta har vi förstås, även om vi nog anses lite tråkiga bland grannarna. Vi är alltid med på midsommarfesten, grillkvällar, bollspel och andra såna påhitt där hela familjen kan vara med, men när de åker på dans, idrottsfester m. m. stannar vi allt oftare hemma. Annars umgås vi en hel del med några par som har lärt känna varann genom sången. Vi brukar fira nyår tillsammans, ha kräftskiva, vinprovningsfest och (hos oss) volleyboll- och grillfest. Mina gamla "bästisar" från gymnasietiden, med familjer, träffar vi också minst en gång varje år. Mina "egna" vänner är canastagänget (som träffas en gång i månaden) och tjejerna på symöte (var fjortonde dag).

Facket har jag just aldrig varit engagerad i. Jag brukar i alla fall gå på årsmötena, för det mesta. I år har vi årsmötet nu på tisdag, och då

ska jag stå för sångunderhållningen tillsammans med en av förskollärarna i Traryd, Susanne Karlsson.

Oj, vad mycket text det blev! Självt har jag haft riktigt trivsamt i min ensamhet framför datorn, men jag tycker nästan synd om dig som ska läsa igenom allt! Det har tagit en hel del av helgen att skriva det, men jag har gjort lite annat också. Gått en långpromenad, medverkat med sång och musik i gudstjänsten i Hinneryd, tillsammans med mina döttrar och dessutom hunnit vara på skolan och genomföra "öppet hus" tre lektioner på lördagsförmiddagen. Först hade jag en svenskalektion om singular och plural i obestämd och bestämd form. Andra lektionen hade vi musik och sjöng sånger på engelska. Den sista lektionen var det klassråd, där vi bl. a. tog beslut om en klassresa till Jylland sista veckan i maj. De allra flesta föräldrarna dök upp och allt gick bra. Det enda tråkiga var att en pappa ringde senare på eftermiddagen och hävdade att hans dotter måste ha varm lagad mat två gånger om dan om hon skulle få följa med på någon resa. Håhåjaja...

Jag ser att bidragen inte behöver vara inne förrän i juni, men ska det bli av att jag skickar det alls, får det nog bli nu på direkten!